

ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

ČIM HROBU BLÍŽ...

Bolhan Kaminský.

Jak těžký soumrak na podzimní lada, tak v srdce každé chmurná klesá tíž a čelo a do duše to padá, čim hrobu blíží.

Tím více, více člověk touží zpátky, v tu zapadlou a přeč tak krásnou říši, tím více mu bolno zařít bez památky, čim hrobu blíží.

Tím více to bolí, tím více duše práhne, tím více, ó srdce, nade vřím se chvějí, tím marněji, marněji všechno duší táhne, čim hrobu blíží.

A co as bouří letos přes ty hlavy, přes hlavy těch, kdo vřít teď našli již, jimž jasnej zářil pohled umíráv, čim hrobu blíží.

DÍVKY NOVODOBÉ.

Pokrok v industriích a profesích je značným a uniové dělnictvo stále zvyšuje svoji mzdu, tak že zaměstnavatelé jsou nuceni se ohlížeti po levnější pracovní síle a tu naleznou mezi ženami a dívkami.

Každý bedlivý pozorovatel je přesvědčen, a různá statistická data, podáváná odborně prázdnými různými státy, dosvědčují, že dívky hledají zaměstnání v industriích a v profesionálních úřadovnách k vůli neodvislosti a aby měly více času se scházeti s mladíky. Kdežto kdysi obrátili svoji pozornost o domácnosti a studii téže v každého úhlu, shledaly by zajisté, že zaměstnání v domácnosti je neštěstím nejším a připravily by se pro budoucnost a mimo to by sobě zachovaly pravou ženskost, která každou ženu krásí a mužem líbí.

Znám mnoho rodin, kde je několik deér, z nichž však veliká většina touží býti něčím jiným, nežli pro někoho fidiči domácnosti. — Stenografkou neb klerkyní, to je vábí, ponevadž mají lepší příležitost stoupi se modně — a více procházek z ženichy, kteří velmi často vedou je cestou, a mnohdy i k nešťastnému životu. Koho tu vinit? Žádného jiného, než matky samotné. Slyšela jsem často poznámky matek — "ta naše Anča, ta je šprajka, ona má tolik pěkných šatů a tolik ženichů, neboť ona dělá v officie a to víte, to něco znamená." Když jsem se jí otázala, zdali umí něco udatel v domácnosti, pravila — "i to, ona na to nemá času, to dělám já sama. Ostatně mýtí nádoby, to nedělá pěkně ruce, to víte pro officie, a co by řekl pak její galán?" Kdyby taková matka vzala rozum do hrsti a pozastavila se, co činí, dlouho by jí to nezapadlo, že taková výchova vede pohlavně zdatnou dívčinu často na špatnou cestu a pak i do nevěstince. Zapomeno-li se dívka, neviním jí tak, jako její matku, ponevadž ji sama nutila, by k sobě ženichy vábila a nezavrhla jí o následcích takového chování.

Nebylo by polovic nevěstek a zkažených mužů, kdyby matky samy k budoucímu životu svých deér a synů položily správný základ a vychovály je tak, aby jeden každý znal úkol svého života. Jak každá z nás ráda slyší, když matka řekne — "ta naše Mary umí se točit v domácnosti a jak krásně hraje neb zpívá."

Jedno je jisté, že každá deera na zkaženosti cestě proklíná svoji matku, že jí nevedla k lepšímu. A naopak, každá deera, odevhovaná pro domácnost a budoucí matku, vždy svoji matku velí a cítí se vždy šťastná v její přítomnosti.

Nuže, novodobá dívka se vzdělává, odevhovaná pro domácnost a pravou ženskost, je v plném smyslu toho slova perlou v lidském životě.

Vím velmi dobře, že mnohdy je nutno dívkám se chopiti jakékoli práce, která však má pochopení pro domácnost a úkol života, ta vyhne se každé propasti nahodilé. Budoucnost každého národa spočívá na odevhování budoucích matek. Kdyby každá matka znala své postavení v životě lidském, vládla by světem, aniž by k tomu hlasovacího práva se potřebovala domáhati.

Pravá ženskost plná ladi a ve všem svým vnady, tvoří základ k budoucnosti pravé matky a lidskosti.

Josef D. Floriánová, Lucas, Kansas. — Vážená paní pořadatelko.

Milada Kulíková, South Omaha, Neb. — (Pokračování) — Pondělek jsem chtěla celý věnovat mé přítelce Heleně. Ustrojí se, vydála jsem se na dalekou cestu; daleká, an je to přímo přes ulice od tetina domku. Vstoupila, již jsem viděla Helu, která jako by tušila, že jdu k ní — Jak jsi vyrostla a celý tvůj zevnějšek od zimy jiný, Milko? a při tom mne líbala. Byla jsem ráda, že i ona po své dlouholeté nemoci síly nabyla, a byla bych jí nejraději za ruce chytila, točila s ní do kola a tak v blízkosti dobré Helly celá radost mládí se mne zmocnila. Ruku v ruce kráčeji jsme do domu, kde i tam jsem byla srdečně přivítána od maminky Heleniny. Po krátkém rozgovoru o So. Omaha a zábavách jsem se musela rozloučiti, neb vzpomínala jsem si, že měla jsem vyjednat s ní jiti s malou Mařenkou do lesa, však slíbila jsem, že přijdu brzy zas. Když přišla jsem domů, malá Mařenka byla již na cestu připravena, vzala jsem si tedy klobouk a vyšla jsem. Sluníčko žhavě páliło a vzduch byl teplý k zalknutí. "Nechodte daleko, neb myslím, že přijde bouře," volala teta za námi. Věsk my nepůjdem — volaly jsme zpět; šly jsme po železniční trati a bylo nám veselo. Mařenka, přede mnou poskakující, trhala divoké květiny a při tom veselé si popovídávala. Též jí, trhající květy, vřela jsem z nich věnce, který jsem si pak na hlavu vlasovou jeblíže připínala. Za zpěvu jsme přišly na pokraj lesa. To asi divoké květiny šly onu jemnou vůni a koehajíce se zpěvem ptačtva, vstoupily jsme na pěšinku; byla jsem rozpuštěla vesela, při čemž rhytla jsem malou Mařku za ruce a dala jsem se s ní do divokého tance; celá udýchaná, unavena opřela jsem se o strom a dala se do veselého smlehu, při čemž též i Mařenka mne pomáhala. Uchopila jsem pak za ruku, šly jsme hloub do lesa, až jsme přišly k malému potůčku, v němž voda plynula, volně bublala je a omýváje šumotem kameny, rostliny, které vyrážely z vody. Bez dlouhého rozmýšlení sundaly jsme si naše botky a vy ksanajíce si sukně, vstoupily jsme do vody. Jak to příjemně chladí, myslila jsem si a při tom sbírala jsem malé mušle. Mařenka radovala se nad stromy a sem a tam pobíhala, tak že si celá šaty smočila. Dlouho jsme se takto brouzdaly, pak vystoupily jsme z vody a ještě v čas se ebuly. Mezitím okolí zahabilo se tmou. Stanula jsem a ohléda se po širém nebi, kde se zvonla dlouhá černá mraky táhly. Stromy pod dmutím větru se kroutily a žalostně šumely, vysoká zelená tráva chabě a smutně se prohýbala k zemi; brabečkové a drozdi tak náhle vyrušeni ze svého klidu, se smutným zpěvem kroužili nad stromy a v dále sypavě zavyl pes. Bylo mně pojednou smutno a proto vzavši Mařenku, která se rozplakala za ruku, rychle pospíchala jsem domů, kde bych byla chráněna před bouří a kde mezi milými dětmi zase se obveselila. Když přišly jsme ku domku, v dále zaburácel hrom a velké kapky deště padaly na rozpuklou horkou zem. Vstoupily jsme do kuchyně, kde teta a děti nás s radostí přivítaly. To jsme rády, že už jste tu, měly jsme o vás strach, a v tom z něčeho ne dali se do smlehu, kdežto já zůstala udivena a s jednoho na druhého jsem zírala. Milko, ty jsi o věčena jako nějaká nevěsta! A zase hlubně smích rozléhal se kuchyni. O ano, vždyť já zcela zapomněla, že mám věnce na hlavě. S úsměvem pozorně jsem ho sundala a pověšila na šňi velké soehy Bohoroděčky, kterou si teta přivezla ze staré vlasti. V tom se zablesklo! Elektrický byl ozátena malá světnička na pár vteřin, při čemž Lurdská Madona, okrášlená květinami, se mně zdála jako zářná zjev. Vykřikla jsem a po uklidnění jsem byla ráda, že v mě zhrklosti jsem soku teď nepřevrhla a urosobila — tak moc důvěry teta skládá v ni. Jakási smutnost skládla mne — stala jsem se nehořovna a proto "Good night", teta a děti! Odebrala jsem se na ložko. (Pokračování).

Anna Horáková, Omaha, 1. srpna 1915. — Čtená paní pořadatelko a milé čtenářky tohoto listu, nej dříve přijímte můj srdečný pozdrav a vy, paní pořadatelko, mějte se manou strpení, že si zase dovoluji několik řádků do naší milé "Ž. H." napsat. Tentokrát jsem myslala, že napíši něco veselého a předem již v myšlenkách jsem si představovala, jak pěkně vyltím

dojmy, zažité na den mých jmenin — sv. Anny. Manželé Hladkovi mně totiž slíbili, že při té příležitosti uspořádají party. Celý týden jsem se tudíž těšila, jak se budu s těmi druhými přítomnými veselit. Jak ale tomu obyčejně bývá — kdo se na něco nejvíce těší, že mu sklápne — tak i mně se stalo! Před pěti měsíci ještě jsem psala, jak jsem šťastná, že totiž můj otec nebude muset odejti do války a také ani zdaleka jsem nepomyslela, že by mého 44 roky starého otce chtěly vojenské úřady vidět u odvodu, že to ve svých mladších letech nebyl vojákem. Věsk v pátek, 24. července, obdržela jsem z Čech toužebně již očekávaný dopis, který bez 2 dnů byl jenom celý jeden měsíc na cestě, a v dopise tom sám otce mi píše: "Naninko, musím ti podat zprávu; máš doma dva týdny starou sestřičku a tatínek tvůj jde k odvodu. Věsk neplač, budu-li odveden, tož ti to ihned sdělíme. Zajisté si každý milý čtenář pomyslí, jaký asi jsem měla svátek! A druhá moje vzpomínka platila převážně dni na začátku války — Kdež jsem přišla k Hladkovým, tak jsem nejprve četla dopis. Jelikož přítomní byli vesměs s námi známí z Čech a znali též ty, kteří nyní šli na vojnu, museli jsme se tomu podiviti, že tam nyní běrou každého nešťastníka; jeden z nich totiž byl na jedno oko slepý, druhý opět byl zase hrbatý a ostatní jsou již značně ve věku pokročilém. Neminám se nijak těm u božákům posmívat, neboť srdce mě při pomýšlení na ně jímá útrpnost, že jsou to mužové a otecové děti, nedá se ale upřít, že je v tom hodně ironie! Ačkoliv tam za mořem, kde stále jsou bolem sklíčeni, nemohli se přece řádně vyjádřit při tom ubránit. Věsk kaiser ne dává, neboť tomu jest nyní každý dobrý. On neslyší zoufalé volání a prosbu těch tisíců žen a dětí, on nevidí tu bídu, ani nezkusil toho hrozného hladu, té nesmírné bolesti těch nešťastných, opuštěných rodin. Ten pan kaiser jednoduše se uzavře, aby neviděl ty plameny, šlehačce z velikých budov až k oblakům a ozářující stráně kopců a širokou pod ní krajinu, kde vše se rdí krví lidskou, kde hřbitovy plní se obětmi nevinných, drahých, padlých statných jinochů a mužů. — Až někdy po více pájdou a budou prohlížeti ona místa krutých bojů, zvláště v Varšavě, tu se jistě každý pozastaví a představí si ty urputné boje — snad pro nic jiného, než jen pro ztrátu lidskou, bol a utrpení. Po obdržení dalšího dopisu z Čech sdělím více, co budou psáti. Dále bude-li mi možno, osmělím se vyspat dojmy z mé cesty z Čech — přišť měsíc budou tomu již dva roky — jakož i z mého pobytu zde v Americe mezi cizími, přece ale milými zdejšími krajinami. Ježto sama ráda čtu cestopisy jiných, zvláště se mi zamlouvá líčením z výletu slé. Milady Kulíkové, již osobně neznám a to právě dodalo mně takové mocné odvahy, že jsem mnoho již si napsala z mého života. Kdyby též mně naskytla se příležitost, bych si mohla někam vyjet, ačkoliv vím, že se mně to nepodaří. Nu, poskám, až po té více pojednu zpět! Prozatím končím se srdečným pozdravem na všechny krajaniny a čtenářky.

Anna Štajnerová, Swanton, Nebraska, 30. července 1915. — Čtená paní pořadatelko, jakož i všichni čtenářky a čtenáři, přijímte vřelý můj pozdrav. S potěšením pozoruji, že se ta naše milá "Ženská Hlídká" stále drží a vždy několik zajímavých dopisů mimo jiné cenné články přináší a jelikož nám zde již třetí den prák, naskytla se mi příležitost, že si též mohu na chvílku mezi vás zaskočiti. My farmářky v nynější době nemáme mnoho času na psaní a proto myslím, že by měly ty ve městě častěji do "Ž. H." přispívat. Proto, et. přítelkyň, jen hodně píše a zvláště vy starší dopisovatelky hleďte nás mladší počínat. Časopis "Pokrok" mě skutečně velice zajímá, ježto jest v něm vesměs zajímavé a poučné čtení, jakož i krásné romány jsou v něm uveřejňovány. Jak pozoruji, mnozí z pánů dopisovatelů píší též velmi rozšafně, tak že mílo jest dopisy jejich číst. Věsk tak to také má být. Pokud se týče osobních záležitostí, ty si má každý vyřídit doma, neboť těmi se nikdo nepoučí a mimo to působí spíše mrzutost. V těchto dnech velice se mi již stýská po milém "Pokroku", který již po 14 dní nás nedoše a také příčinu toho si nedovedeme vysvětlit. Nám poštu dovážejí poslíček a tu nevíme, zdali nedává "Pokrok" někam jinam. Počasí máme zde velice měnivě — jeden den by člověk zmrazil a druhý den zase aby se upeklo. Je to holt Wisconsin! Čtené dopisovatelky sdělte, jak která máte mnoho zavazováno. Nyní nám to nastane. Zde roste hojně červených malin, tak že se ve vřelosti vše jen červená a je velkou chybou, že nám nezbyvá času je sbírat. S pozdravem na celý persónal a všechny čtenáře "Pokroku" dopis svůj nyní končím.

Čtená přítelkyň! Velice mi došlo, že jste opět se svým dopisem mezi nás savitala. Nuže, jen často dopisujte a nespomeňte a námi

tak že nyní nemůže ani chodit, ježto noha, již má už po koleno zaleklo, a okolo paty celou černou, velké bolesti mu působí. Každý může si tudíž představit to jeho soužení. Nyní však musím se vám zmínit o tom zdejšímu počasí, které však jest až k omrzení, neboť stále prák, tak že farmeri ani obilí nemohou mlátit, ježto jest stále namočené a do stohu též se je bojí dáti, že by shnilo. Je to tedy letos špatné a lidí říkájí, že jim připadá, jakoby to z pole kradli. Naše milé dopisovatelky téměř všechny píší, jak která se měla na besedě. Ráda bych vám též něco podobného sdělila, však já nikam na vzdálenější cestu se nevydám a jdu-li přece někam, jest to nejdále ku mé přítelkyni, jež jest asi 1 1/2 mile od nás vzdálena a tu ovšem, když se sejdeme, tak si toho máme dost co povídat, při čemž též si někdy zazpíváme. Přítelkyně totiž hraje na piano a já zpívám. Prála bych vám jednou tak nás poslechnout. Já jakmile uslyším novou píseň, tak ji neustále zpívám, až se ji konečně naučím a moje přítelkyně též — vid, Ruženko! Také vám musím sdělit, jak se vede malému bratříčkovi, který jest zdrav a roste — inu, jako z vody. Matička též se utěšeně pozdravuje, ať ta žaludeční choroba stále jí sužuje. A což vy dědečku a babičko Trnkovi, jak se vám stále daří? Onedlouho mně matka s otcem pravili, že jste se ptal, co prý se stalo s těmi vojci ve skřínce. Musím vám tudíž sdělit, že nikdo nechce vinu nésti; abych ale řekla pravdu, byli jsme toho vinní všichni. Potom prý jste se také ptal, jaké mám okurky. Ano, ty mám velice pěkné a zvu vás, byste si pro nějaké přijeli, když žádné nemáte, kdežto my jich budeme mítí kojnosti. Dědečku, jak pak jste se měl na svatbě — dobře, že ano! A což teprve babička, která tam byla až do rána, tak jako já. Zdati pak vás, dědečku, nebo-li nohy, jak jste ančil s babičkou? Já se velmi ráda dívám, když ti starí lidé tanečí, neboť si myslím, že jest to dávno lépe, než když ta nynější mládež tanečuje, zvláště ty nové tance — "tango" a "grapevine", to jsou skutečně neslušné tance. Já a moje přítelkyně vždy se zasmějeme, když říkáme, že si zatancujeme tango. A ono to jde po trávníku věru báječně. Nyní ale musím již pomyslet na ukončení a proto všem dávám "Good-bye".

Čtená slečno! Těší mne, že jste zase zavítala do naší "Hlídky" a čini vám to čest, že bčete zájem o čtení. Přejí Vašemu otci, by se brzy pozdravil. Srdečně Vás a celou rodinu zdraví Pořadatelka.

Tony Kalatová, Phillips, Wis. — Čtená paní pořadatelko a všichni čtenářky, přijímte vřelý můj pozdrav. S potěšením pozoruji, že se ta naše milá "Ženská Hlídká" stále drží a vždy několik zajímavých dopisů mimo jiné cenné články přináší a jelikož nám zde již třetí den prák, naskytla se mi příležitost, že si též mohu na chvílku mezi vás zaskočiti. My farmářky v nynější době nemáme mnoho času na psaní a proto myslím, že by měly ty ve městě častěji do "Ž. H." přispívat. Proto, et. přítelkyň, jen hodně píše a zvláště vy starší dopisovatelky hleďte nás mladší počínat. Časopis "Pokrok" mě skutečně velice zajímá, ježto jest v něm vesměs zajímavé a poučné čtení, jakož i krásné romány jsou v něm uveřejňovány. Jak pozoruji, mnozí z pánů dopisovatelů píší též velmi rozšafně, tak že mílo jest dopisy jejich číst. Věsk tak to také má být. Pokud se týče osobních záležitostí, ty si má každý vyřídit doma, neboť těmi se nikdo nepoučí a mimo to působí spíše mrzutost. V těchto dnech velice se mi již stýská po milém "Pokroku", který již po 14 dní nás nedoše a také příčinu toho si nedovedeme vysvětlit. Nám poštu dovážejí poslíček a tu nevíme, zdali nedává "Pokrok" někam jinam. Počasí máme zde velice měnivě — jeden den by člověk zmrazil a druhý den zase aby se upeklo. Je to holt Wisconsin! Čtené dopisovatelky sdělte, jak která máte mnoho zavazováno. Nyní nám to nastane. Zde roste hojně červených malin, tak že se ve vřelosti vše jen červená a je velkou chybou, že nám nezbyvá času je sbírat. S pozdravem na celý persónal a všechny čtenáře "Pokroku" dopis svůj nyní končím.

Čtená přítelkyň! Velice mi došlo, že jste opět se svým dopisem mezi nás savitala. Nuže, jen často dopisujte a nespomeňte a námi

sdělit, kdykoliv se něco důležitéjšího v české naší omdě přihodí. — Srdečně zdraví vás

Pořadatelka.

Teta Vitámvásová, Omaha, Neb. Milé družky! Kdybychom tak věděly kdy a kde na nás neštěstí česká, jak rády bychom se mu vyhnuly. Tak málo myslíme na to, že každým krokem jdeme spíše větší neštěstí, nežli štěstí. Jak hrozné bylo ono v Chicagu převrnutí se lodě, ztráta životů lidských byla ještě hroznější Omahažského tornáda. Tehdy říkali pověřivší lidé, že Omaha jest tím nejhorším místem, nejspustlejším, samé tance, samá divadla a že musí přijít obrát, a by se vše polepšilo a neštěstí se přičítalo roku 1913, 3. měsíce a 23. den. Komu budou přičítat vinu vylétní lodí v Chicagu? Zase musí být někdo zodpovědným. Chvilí se budou po tom shánět, jako to bylo v Titanicu a v Lusitanii. Pak přijde zase něco jiného a pomalu se na to bude zapomínat. A ti, již by mluviti mohli, jsou mrtví! Jen tím, jenž ztratili své drahé, zůstane v srdci bol a památka, kterou sebou ponosou do hrobu. Tak nás neštěstí vždy a všude předechází! A člověk vždy dříve se vyhne štěstí, nežli neštěstí. Tudíž naše neznámá soustrast platí všem, jenž své miléčky v té katastrofě ztratili. — Tak pí. Uzlová si taky vylétnla a až do Prhy. A že jste se měla dobře, ráda věřím, a že jste jela brzy domů, také se nie nedivím! Neb všude dobře, doma ale nejlépe! Já, když někam jedu, tak mám pořád velký hlad a kam já jezdím, všude jít to ví. Tak mně dají honem jíst a pak spát a už zase hned jeti domů, proto že bych každého ujedla. Ted mám několik pozvánek: Teto, přijedte máme brambory, řípu, kuřata, mléko, tak vás máme čim nakrmit! Někteří známí již mně raději ani nepišou ze strachu, že bych je vyjedla. Ale ať! Nyní jezdím za vodu; vezmu si sebou jíst a vydržím do večera a jedu domů. Onedlouho jsme s mladou pí. Vitámvásovou sbíraly maliny a tu mladá mně povídá — Ja, Madr, ja, tam se musí jít v kalhotech a ne v sukničce. A tak já měla tu čest vřet do katí pantátových a mladá také a šlo to. Ale tolik vám řeknu, že to jest již týden a já se stále ještě škrabu, neb jsem byla plná "dzingers". Tak s pí. Kocourkovou k nám přišla pí. Teplá v Cedar Rapids, jež zde meškala návštěvou, a Tetu prý musí vidět, kdyby jí měla po celé Omaze hledat. A také jí našla a v pantoflích k tomu. Chvilí jsme si povídaly a se smály a Teta ráda přijmula pozvání pí. Teplé, až pojedme do Rapids, že k nim přijde. To víte, až pojedou do Iowy k Součkovým, že k vám přijedou, jen budete-li mít hodně brambor, abych se najedla. Teto, pojedte sem; tahle paní vás ehee znát. A teta již se hnala se sehodit a s poklonou — těší mne velice... A buďte zticha, tuhle pí. Šemíkova vás ehee vidět. A již jsem v proudu. S pozdravy od pí. Jonášové a druhých v New Yorku. Pí. Šemíková zde byla na pohřbu své deery pí. Svobodové a v průvodu pí. Zunkové z 15. ulice našly Tetu. Seznámení mně bylo milým a pozvánka do New Yorku ještě milejší; jenom máte-li hodně brambor, abych se najedla. Paní Turnoveová povídáte, že nepíšu. Ba, až moe! Vždyť jedna dáma se rozhoršila, že "Pokrok" pustí, jsou prý tam v té "Ž. H." takové písačky té tety a Sotrába. No, toť věru komplement! Sotrab se dopálil a raději se obírá s kanárky a pěstuje slepice, husy, holuby, kaehny a teč dostal od Křížů z Brainard "Puntika" (psa), který na přivítanou dostal od paní Sotrabové kopance, protože se nešťastně zachoval. Tak jen mu pište a on vám pošle zpěváka. Má jeh dost a máte-li nějakého "puntika", jen mu jej pošlete, on je ehee evidit pro cirkus. Bartošů člo jest 2223 So. 15. St., a naše 2224 So. 15. St. — toť se rozumí, že Omaha, Neb.

× Přidejte do vody, v níš perete úterky na nádoby, řávu a jednoho nebo dvou citronů, aby úterky byly jak náležitě bílé a zápaču prosté. Počíte je na výsluní a úterky budou jako sněh.

× Šicí stroje těžko jsou spravila proto, že v ložiskách jich smáčí se prach a olej. Hrusty, smáčející olej takový rozpustí se nejlépe petrolejem, který do mazných dírek nalejeme, strojem porovná přejeme, a by olej se rozpustil. Po té jest stroh stroj dobrým olejem na šicí stroje namazati. Čim lepší jest olej, tím lépe a delší stroj pracuje.